

ΠΡΟΒΟΛΕΙΣ



Του
Νότη
Παπαδόπουλου

Μονάδες βραδείας επέμβασης...

ΚΑΤΑΠΛΗΞΗ δημιουργεί η άποψη που αναπτύχθηκε πρόσφατα εν όψει της αποστολής ελληνικής στρατιωτικής δύναμης στην Αλβανία για την ανάγκη το στρατιωτικό αυτό σώμα να στελεχωθεί εθελοντικά και αφού αποκλεισθεί – για λόγους αρχής – η συμμετοχή σ' αυτήν στρατευμένων, επειδή η επιχείρηση θα γίνει στο εξωτερικό. Κατ' αρχήν, αποτελεί εκ των πραγμάτων «βόμβα» στα θεμέλια της στρατιωτικής ικανότητας της χώρας η καλλιέργεια της άποψης ότι δυνάμεις που θα πάρουν μέρος σε μία επιχείρηση θα πρέπει να συγκροτούνται σε εθελοντική βάση. Είναι εμφανές ότι σε μία δύσκολη και επικίνδυνη αποστολή λίγοι θα είναι οι στρατιώτες που θα εκφράσουν εθελοντικά την επιθυμία να συμμετάσχουν.

Κατά δεύτερο λόγο είναι παράξενο να γίνεται προσπάθεια διαχωρισμού των στρατιωτικών επιχειρήσεων σε αποστολές εσωτερικού και εξωτερικού. Η εξασφάλιση της άμυνας της χώρας είναι δυνατόν να βασισθεί σε αποστολές τόσο εντός όσο και

εκτός Ελλάδος και τέτοιος διαχωρισμός δεν ευσταθεί. Ούτε και νοείται φυσικά σε κάποιες αποστολές να θεωρείται ότι δεν πρέπει να μετάσχουν για λόγους αρχής οι στρατευμένοι. Η άμυνα της Ελλάδας επαφίεται στον ελληνικό στρατό που είναι ενιαίος. Αποτελείται από μόνιμους (αξιωματικούς και υπαξιωματικούς), από στρατιώτες πενταετούς υποχρέωσης και από στρατευμένους, ο καθένας από τους οποίους παίζει τον δικό του πολύ σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη μιας επιχείρησης. Πέρα, όμως, από όλα αυτά είναι ιδιαίτερα αρνητικό το γεγονός ότι για τη συγκρότηση ενός σώματος 800 ανδρών που θα σταλούν στην Αλβανία χρειάστηκαν εβδομάδες συζητήσεων και προετοιμασίας. Χρόνος ο οποίος δεν θα είναι διαθέσιμος εάν απαιτηθεί άμεση κινητοποίηση ενός σώματος για μια νύχτα σαν αυτή των Ιμίων. Ο υπουργός Άμυνας Άκης Τσοχατζόπουλος μίλησε και αυτός πρόσφατα για την ανάγκη ύπαρξης Δυνάμεων Ταχείας Αντίδρασης. Δηλαδή ευέλικτων μονάδων με ικανοποιητική δύναμη πυρός, καλή εκπαίδευση και αντάρχεια που να έχουν τη δυνατότητα αστραπιαίας μετακίνησης «όπου χρειασθεί». Δυστυχώς, ο χρόνος που μεσολάβησε από τη νύχτα των Ιμίων δεν κατέστη αρκετός για να είναι ο ελληνικός στρατός έτοιμος να ανταποκριθεί με επάρχεια σε τέτοιου είδους προκλήσεις. Πόσο ακόμη θα πρέπει, όμως, να περιμένουμε;



Του Στάθη

Η «μάχη του αιώνα»

Η μεγάλη χίμαιρα, που παρ' ημίν καλείται Κεντροαριστερά, στη Μεγάλη Βρετανία έχει όνομα και επώνυμο: ονομάζεται Τόνι Μπλερ.

Ο ΗΓΕΤΗΣ του νέου Εργατικού Κόμματος, εκείνος που ανέλαβε να αποκόψει οριστικά τους Εργατικούς από το σοσιαλιστικό τους παρελθόν και να τους οδηγήσει στο εκσυγχρονιστικό τους μέλλον, ετοιμάζει τις δαλίτσες του για την Ντάουνινγκ Στριτ. Μετά 18 χρόνια διαρκούς και αδιαμφισβήτητης παντοδυναμίας, οι Συντηρητικοί μόνο με θαύμα μπορεί ν' αποφύγουν την ήττα στις εκλογές της Πρωτομαγιάς. Σε δέκα μέρες η Ευρώπη θα αποκτήσει επιτέλους τον δικό της Κλίντον. Και η ευρωπαϊκή Αριστερά θα αποκτήσει, ίσως, το νέο της πρόσωπο – αυτό, που αγωνιωδώς αναζητά εδώ και πάνω από μία δεκαετία, που προς στιγμήν ήλπιζε ότι βρήκε στην ελπιδοφόρο ανθοφορία της ιταλικής Ελιάς· και που τώρα κάποιιοι ελπίζουν ότι ανατέλλει με τον Μπλερ στις όχθες του Τάμεση.

Ο Μπλερ, το νέο πρόσωπο της Αριστεράς; Ο Μπλερ, για τον οποίο ένας εξέχων θεωρητικός του θατσερισμού είπε ότι είναι το «μόνο γνήσιο τέκνο» της Σιδηράς Κυρίας; Εκείνος που εξασφάλισε την απροσδόκητη υποστήριξη της ναυαρχίδας του κίτρινου Τύπου και της αντισοσιαλιστικής υστερίας, της «Σαν», με αντάλλαγμα την υπόσχεση πως δεν θα θίξει τα προνόμια του ιδιοκτήτη της, του μεγιστάνα Μέρντοξ; Εκείνος που, όπως ειρωνικά έγραψαν οι «Τάιμς», εκτοπίζει τους Συντηρητικούς από την εξουσία, κληρονομώντας το πρόγραμμά τους; Εκείνος που

υποχρέωσε το κόμμα του να δηλώσει «απεταξάμεν τον σοσιαλισμό»;

Αν το νέο Εργατικό Κόμμα και η επικείμενη εκλογική του επιτυχία δείχνουν πράγματι τον δρόμο σε όλη την ευρωπαϊκή Αριστερά, τότε μήπως είχε δίκιο εκείνος ο Ιταλός, που έγραφε πικρόχολα μετά τη νίκη της Ελιάς, ότι «η Αριστερά κερδίζει εκλογές μόνον όταν καθοδηγείται από μια μετριοπαθή δεξιά»; Μήπως είχε δίκιο κι εκείνος ο παραδοσιακός ηγέτης των Εργατικών, που είχε δηλώσει – όπως πάνω κάτω, λένε για τον Σημίτη οι αντι-



Του
Παύλου
Τσίμα

Σημιτικοί του ΠΑΣΟΚ – ότι «για να διώξουμε τους θατσερικούς από την εξουσία πρέπει να πουλήσουμε την ψυχή μας στη Θάτσερ»; Μήπως, δηλαδή, ο μόνος ρόλος που απέμεινε για τη μη κομμουνιστική και μετακομμουνιστική Αριστερά στην Ευ-

ρώπη είναι να προσθέτει μια πινακίδα κοινωνικής ευαισθησίας στο γκαρίζο ταμπλό των περικοπών στις δημόσιες δαπάνες, του περιορισμού του κράτους και των ιδιωτικοποιήσεων; Το ερώτημα, το ίδιο ακριβώς ερώτημα, διατρέχει την Ευρώπη, από το Λονδίνο ως τη Ρώμη κι από τη Στοκχόλμη ως την Αθήνα, σε εκλογικές καμπάνιες, συνέδρια και «κοινωνικούς διαλόγους»: Μπορεί να υπάρξει Αριστερά δίχως όραμα; Έχει νόημα ένα κεντροαριστερό σχέδιο, αν αυτό είναι α-

πλώς ένα σχέδιο διαχείρισης;

Αν η μοίρα των Βρετανών Εργατικών είναι η μοίρα ολόκληρης της ευρωπαϊκής Αριστεράς, πώς να συμβιβαστεί κανείς με έναν τόσο μίζερο, περιορισμένο ορίζοντα;

Μια απάντηση είναι ίσως εκείνη που έδωσε ο Γκαλμπραϊθ στους εξ αριστερών αμφισβητίες του Μπλερ: Πως το κράτος πρόνοιας, το κοινωνικό κράτος, είναι η μεγαλύτερη πολιτιστική κατάκτηση του αιώνα μας και πως η υπεράσπισή του σήμερα, η ανανέωσή του και η διασφάλιση της αποτελεσματικότητάς του – το κύριο έργο, δηλαδή, μιας σύγχρονης Κεντροαριστεράς – δεν είναι ασήμαντο έργο. Είναι υπόθεση ιστορικής πνοής. Η «μάχη του αιώνα».

Μια απάντηση είναι, ίσως, κι αυτή που ο ίδιος ο Μπλερ προτείνει: «Το χρέος μας», έχει δηλώσει, «δεν είναι να ανατρέψουμε τη θατσερική κουλτούρα της περασμένης δεκαετίας. Είναι να συνεχίσουμε την καλή διαχείριση των δημοσίων πραγμάτων και την ενίσχυση της ατομικής πρωτοβουλίας, προσθέτοντάς της, όμως, τη φροντίδα για τις ανάγκες των φτωχότερων και τη δημιουργία ενός κοινωνικού κράτους ικανού να τους προσφέρει ασφάλεια στην υγεία, την εκπαίδευση και τη σύνταξή τους».

Μια απάντηση ίσως να είναι, τέλος, και εκείνη που δίνει ο Ραλφ Νάρεντορφ: Πως αυτό που καλείται σήμερα να επιτύχει η Κεντροαριστερά στην Ευρώπη είναι να βρει «την ισορροπία ανάμεσα στις ανάγκες της οικονομίας και τις ανάγκες της κοινωνίας». Εύκολο; Όσο και ο τετραγωνισμός του κύκλου.

ΤΡΙΤΗ ΑΠΟΨΗ